

Provisionalment: Plaça Jordi de Sant Jordi -
GIRONA

Tel. 972 22 50 44

www.cinematruffaut.com

a.e: info@cinematruffaut.com

MEMBRE DE LA XARXA

Sobre lo infinito

Suècia, 2019

Direcció: Roy Andersson

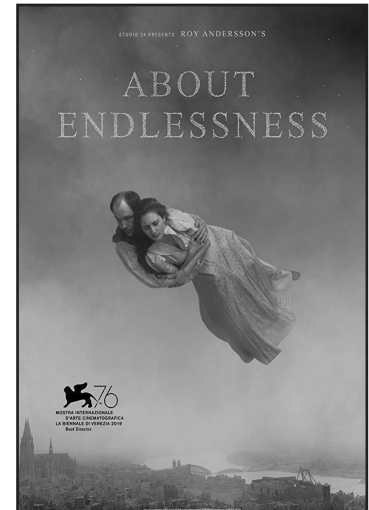
Intèrprets: Martin Serner, Jessica Louthander, Tatiana Delaunay, Anders Hellström, Jan-Eje Ferling, Thore Flygel

Durada: 100 min.

Gènere: comèdia dramàtica

Idioma: suec

Data d'estrena: 24/01/20

Mirades cap un món en estat d'agonia

Roy Andersson (1943) és publicista, però també és un dels cineastes més atípics i a contracorrent que poblen el cinema d'autor actual. Va començar la seva carrera l'any 1974 amb *Una historia de amor sueca* i des de llavors la seva filmografia només està formada per sis llargmetratges i uns quants curts. La publicitat li va ensenyar la tècnica de l'story board i la idea de crear micro-històries concentrades en un sistema de planificació basat en una càmera sempre fixa, situada en diagonal respecte a l'escena. La seva estratègia és que cada micro-relat tingui sempre autonomia pròpia, que el muntatge no encadeni els plans fragmentats i que el pla general serveixi sempre per articular una posada en escena acuradíssima, com si cada moment fos un spot perfectament integrat en una mena de cosmogonia sobre les múltiples contradiccions de l'existència humana. En el cinema de Roy Andersson, l'individu sempre es troba perdut en una societat en la que és impossible trobar-hi vincles perquè tot es trenca i els pocs moments de felicitat no fan més que certificar el caràcter efímer de l'alegria en un món en el que allò que domina es sempre la tristesa. El cinema d'Andersson parteix sempre d'una certa dialèctica de l'absurd, tenyida moltes vegades d'un caràcter marcadament còmic -sobretot a *Canciones del segundo piso* i *La comèdia de la vida*- que en la utilització del so a vegades recorda lleugerament el cinema de Jacques Tati, encara que la seu existencialisme fosc i el seu pessimisme són una barreja entre l'absurd del cinema de Luis Buñuel i el pessimisme d'Ingmar Bergman.

Sobre el infinito -guanyadora del Lleó de Plata al millor director al darrer Festival de Venècia- no és una pel·lícula fàcil. No hi ha una trama argumental, ni cap personatge té la centralitat de tot allò que veiem. Al llarg de 76 minuts, Roy Andersson es centra sobretot en dibuixar una cosmogonia humana articulada a partir de petites situacions que funcionen com si fossin les vinyetes còmiques d'un diari. En el tractament de les situacions hi ha comicitat, però les poques notes que puntuen el relat tenen sempre un caràcter molt agredolç per que allò que domina és sobretot un sentiment

decrèpit, com si els éssers estiguessin perduts en un món extrem on tot agonitza, on l'existència és lànguida i terriblement avorrida. Tot això es troba marcat per les normes estilístiques pròpies de Roy Andersson, amb la seva càmera immobilitzada centrada en plans generals i amb una tonalitat fotogràfica en la que domina el gris. Bona part dels personatges que poblen *Sobre el infinito* són vells, com si ells fossin el testimoni del progressiu envelliment de les històries humanes.

Una veu en off ens va repetint al llarg de la pel·lícula allò que probablement algú ha vist. Entre els nombrosos personatges que poblen *Sobre el infinito*, només ens trobem amb un personatge que manté un cert protagonista. Es tracta de la figura del Pastor d'una església que després de tenir un malson en el que es pensa que el crucifiquen, comença a dubtar de l'existència de Déu i es sent una víctima del silenci de Déu. El Pastor protagonitza algunes situacions, la resta estan interpretades per personatges molt diversos. Hi ha dones que esperen a algú que triga a arribar, parelles que es retroben, pares que llueixen el seu fill davant l'àvia, homes que maltracten a la seva dona en mig d'un mercat o un home que sempre ha estat gelós pel triomf del seu amic de la infantesa. No hi ha res que uneixi les micro-històries encara que totes ells tenen el mateix to i totes podríem dir que són el testimoni de coses vistes en la societat sueca actual. En alguns casos, el relat es desvia cap el passat com un moment en que veiem a Hitler en el seu bunker, un home que demana angoixat que no vol morir fusilat i una serie de soldats que caminen per un paisatge nevat cap el Gulag de Sibèria. Malgrat el to desconectat hi ha en el cinema de Roy Andersson el desig d'aixecar acta, de veure la realitat en perspectiva, de buscar allò estrany, misteriós i absurd que ens porta a fer accions sense sentit. Hi ha la mirada d'algú que anuncia la fi d'un món que es resisteix a assumir l'apocalipsi però que està condemnat a ser un no lloc permanent.

Àngel Quintana
Col·lectiu de crítics de cinema de Girona